

“Cliënten kunnen een klacht indienen bij het AKJ, SKJ, de ombudsman, onze eigen klachtencommissie, enzovoort. Een klachtenprocedure kost veel tijd en energie en leidt af van wat goed is voor het kind.”
Zie pagina 20

Artikelen

**SCHOOL EN JEUGDHULP:
DOEMSCENARIO EN UTOPIE** 10

**MET OUDE VOETBALKLEREN
NAAR OEGANDA** 16

DE TRANSITIE IN ALKMAAR 20

**‘LEER KINDEREN WAAR ZE
RECHT OP HEBBEN’** 22

**GEEN BOEF WORDEN IN EEN
CRIMINEEL MILIEU**..... 26

**HET ‘REIZENDE CIRCUS’ VAN
ADVOCAAT PLASMAN**..... 30

**FINANCIËEL BEWIND VOOR
VEELPLEGERS**..... 32

Rubrieken

WAT SPEELT 4

DESTELLING 7

DEBOELDEBOEL..... 8

COLUMN ANNET VAN ZON 14

VOORDERECHTBANK 15

COLUMN JOYCE HAHN..... 25

WIELEESTWAT 34

UITDEKNEL 35

Simpel!

Ik maak me dikwijls schuldig aan versimpeling. Zo stelde ik laatst: ‘De asielprocedure moet korter, dan voorkom je dat kinderen worden uitgezet terwijl ze hier bijna hun hele leven zijn opgegroeid. En advocaten moeten stoppen met eindeloos bezwaar aantekenen.’ Het ging natuurlijk over de Armeense Lily en Howick, die uiteindelijk mogen blijven.

Nou zat ik net te kijken hoe zo’n asielaanvraag en beoordeling er precies uitzien. Het is ingewikkelder dan ik dacht. Dat had ik kunnen weten, door het boek *Hoe ik talent voor het leven kreeg* van asielzoeker Rodaan al Galidi (dank IND, voor de Nederlandse literatuur is het een aanwinst dat hij in Nederland mocht blijven). Het beeld dat Al Galidi schetst, is onthutsend. Tolken die een dialect niet herkennen en daardoor niet weten dat een asielzoeker helemaal niet afkomstig is uit een bepaald gebied, Nederlanders die hun macht misbruiken en de impact van onzekerheid: wekelijks deelt het azc dozen vol pijnstillers uit tegen ‘hoofdpijn’.

Bij wethouders en gemeenten zie ik dezelfde probleemversimpeling. ‘Jeugdhulpverleners moeten gewoon vaker hun boerenverstand gebruiken!’, hoor ik regelmatig. Hetzelfde merk je bij mensen buiten de jeugdhulp die meedenken over oplossingen. Zoals voor kinderen als het meisje in de indringende documentaire *Alicia*, dat tegen wil en dank van iedereen toch in gesloten jeugdzorg belandt. Naar aanleiding van de documentaire organiseren de maker en producent hier in het hele land gesprekken over. Vandaag zag ik op Twitter een infographic van hun manifest ‘Stop de Carrousel’. Ik sla niet direct steil achterover van de aangereikte oplossingen: preventie, maatwerk, betere toegang tot hulp en meer pleegzorg. Ah, jongens, kom op! Denk je nou echt dat niemand binnen de jeugdhulp daar afgelopen jaren op is gekomen? Soms is het inderdaad simpel en moet je iets ‘gewoon’ mogelijk maken. Zoals praten met kinderen over hun rechten en zo bewustwording bevorderen (pagina 22). Soms helpt het om te schetsen wat je ideaal is en hoe het niet moet (pagina 10). En soms moet je even naar links kijken om ideeën over een aanpak rechts te krijgen (zoals onderzoeken waarom sommige jeugdigen niet crimineel worden, ondanks hun omgeving, pagina 26). Maar deze voorstellen komen wel allemaal van mensen die er verstand van hebben. Ik zou dus zeggen: geef deskundigen de ruimte om met échte oplossingen te komen. Ieder zijn vak. ●

Merel van Dorp, hoofdredacteur *JeugdenCo*
mail@merelvandorp.nl
Twitter: @jeugdenco